

Chương 8

Ái mộ và Nguyên do

Thật ra sau khi biết đây không phải là thế giới coi mập là tiêu chuẩn của cái đẹp, Lý Viện Viện cũng không buồn lắm, vì trong lòng nàng tự tin rằng mình có thể lật đổ quan niệm thẩm mỹ của thế giới này. Tự tin đó xuất phát từ niềm kiêu hãnh của Công chúa Đại Đường.

Cảm thấy mập không đẹp?

Không sao, nàng sẽ cho họ nhìn thấy cái gì là mập mới đẹp.

Cảm thấy ốm mới là chân lý của thế gian?

Cũng không sao, nàng sẽ cho họ nhận ra rằng quan niệm thẩm mỹ này hạn hẹp dường nào.

Bởi vậy tối đó Lý Viện Viện không cảm thấy đau lòng lắm, nàng đi ngủ từ sớm.

Còn Yến Tư Thành càng không coi chuyện này ra gì, trong mắt chàng, Lý Viện Viện biến thành thế nào cũng không sao, chỉ cần nàng vẫn là người chàng thề tận trung, vậy Yến Tư Thành sẽ không tiếc sức lực mà bảo vệ nàng.

Nhưng đêm nay lòng Yến Tư Thành cũng có chuyện sầu não.

Nhìn ví tiền trên bàn, Yến Tư Thành chìm vào suy tư sâu sắc. Tuy chàng rất không muốn nghĩ vậy, nhưng sự thật bày ra trước mắt, sức ăn của Công chúa Điện hạ đúng là ... đã tăng vọt ...

Trước đó chàng đã quá lạc quan về kế hoạch chi tiêu. Nếu không có nguồn kinh tế nhất định, cứ miệng ăn núi lở như vậy không quá hai tuần Lý Viện Viện sẽ bị đói. Đây thật sự là chuyện Yến Tư Thành không thể tưởng tượng nổi.

Chàng đen mặt đóng ví tiền lại, ánh mắt bỗng tập trung trên mấy chiếc thẻ trong ví.

Theo suy đoán, trong ví tiền thì ắt đựng tiền, vậy số thẻ đó chắc cũng có chút liên quan tới tiền bạc, chàng rút một trong số đó ra, nhìn mấy chữ “Ngân hàng XX” thật to ở đầu, phía dưới khắc “iPass- Thẻ vàng.”

Thẻ vàng? Quả nhiên là có liên quan đến tiền.

Yến Tư Thành nhét thẻ vào lại, định ngày mai tìm thời gian ra ngoài thăm dò xem chiếc thẻ này đáng giá bao nhiêu tiền.

Ngoài ra...

Yến Tư Thành cầm bút, viết chi tiêu của hôm nay vào trang cuối cùng trong vở, chàng nghĩ, hiện giờ họ đến được nơi này, nói không chừng ngày nào đó

trong tương lai có thể rời khỏi đây, bởi vậy hiện giờ chàng phải ghi lại số nợ, chờ sau này kiếm được tiền, chàng sẽ trả số tiền sử dụng hiện giờ cho chủ nhân cũ, cho dù chủ nhân cũ có quay lại hay không, tiền mượn của người ta vẫn phải trả.

Cũng trong buổi tối này, Yên Tư Thành ghi nhớ mấy chữ số ngoằn ngoèo. Chàng đã bắt đầu lần ra được cách ghi chép của thế giới này.

Hôm sau, Lý Viện Viện cũng dậy từ sớm, cùng Yên Tư Thành tới phòng tập như hôm qua. Cũng như hôm qua, còn chưa đi tới phòng tập đã nghe tiếng đàn piano êm tai truyền đến, môi Lý Viện Viện bắt giác nở nụ cười.

“Tu Thành, có nghe thấy tiếng nhạc này giống như âm thanh của thiên nhiên không?”

Yên Tư Thành nghiêng tai nghe một lúc: “Thuộc hạ cho rằng không thể nào đàn hay hơn được nữa.”

Lý Viện Viện không đáp. Đi tới cửa phòng tập mới nhẹ nhàng để lại một câu: “Tu Thành chờ ở đây đi.”

Yên Tư Thành ngẩn ra, đến khi nhìn thấy cậu con trai ngồi đàn trên sân khấu phòng tập, liên tưởng với cảnh tượng sáng qua, lúc này Yên Tư Thành mới hiểu ra, Công chúa đã ...

Rung động rồi.

Yên Tư Thành ngây người một lúc, nhìn Lý Viện Viện đi về phía Tiểu Bàn, không biết tại sao chàng quên cả chớp mắt, nhìn đến khi vành mắt hơi khô rát, lúc này chàng mới chớp mấy cái, quay đầu đi đứng sang bên cửa, canh chừng ở cửa như trước đây, không hề nhìn vào trong giảng đường.

Đúng là Công chúa cũng tới tuổi thành thân rồi, thân phận lúc trước khiến nàng không thể lựa chọn, nếu hiện giờ có thể tìm được người mà nàng thật lòng ái mộ...

Cũng... tốt lắm.

Yên Tư Thành không biết mình đã đứng ở cửa bao lâu, người đi vào giảng đường đông dần, bỗng có bóng người đứng trước mặt Yên Tư Thành.

“Ê, gần đây rốt cuộc anh giờ trò gì vậy?”

Là Lâm Hiểu Mộng, Yên Tư Thành không quay đầu, chỉ liếc mắt nhìn cô ta, sau đó nhìn vào trong phòng tập, Trương Nam đang bàn chuyện kịch bản với Lý Viện Viện, Tiểu Bàn đang cùng mấy cậu con trai bên kia không biết nói tới chủ đề gì mà cười rất vui vẻ.

Yên Tư Thành thoáng suy tư: “Người đó là ai?” Chàng chỉ Tiểu Bàn hỏi Lâm Hiểu Mộng.

Lâm Hiểu Mộng rất bực bội với việc Yến Tư Thành không đáp câu hỏi của mình, nhưng vẫn nhú mày nhìn sang bên kia: “Giang Tiểu Bàn? Cậu ta thuộc tổ Đạo cụ.”

“Họ tên là gì, nhà ở nơi... nhà ở đâu? Đối nhân xử thế ra sao?”

“Họ Giang, tên Giang Đông Bàn. Học khoa Thanh nhạc, nghe nói nhà cũng giàu có, tính tình cũng tốt, sao hả...” Lâm Hiểu Mộng thoáng im lặng, sau đó giật mình, “Không phải chứ Yến Tư Thành! Thích người mập thì thôi đi, anh còn ung con trai nữa á? Khẩu vị của anh làm sao vậy?” Ánh mắt của người đi đường lập tức tụ lại.

Yến Tư Thành cũng im lặng một lúc. Thấy Lý Viện Viện đã bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu kịch bản, chàng cũng bỏ đi không nói một lời. Mặc kệ Lâm Hiểu Mộng sau lưng nổi cái kêu gào.

Lý Viện Viện diễn một lần theo kịch bản Trương Nam chỉnh sửa, hiệu quả cũng tốt, Trương Nam không bắt bẻ được gì. Tập suốt buổi sáng, ngoài việc Lâm Hiểu Mộng thỉnh thoảng bỗng dưng liếc xéo Lý Viện Viện, nàng cảm thấy sáng nay thật ra cũng vui.

Nhưng khi Lý Viện Viện rời khỏi phòng tập, bất ngờ lại không nhìn thấy Yến Tư Thành, nàng cũng không vội, ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ một lúc, nhưng rốt cuộc cũng không chờ được.

Người trong phòng tập đều sắp đi hết, xung quanh trống trải đến đáng sợ, Yến Tư Thành hiếm khi vô cớ bỏ nàng đi lâu như vậy, Lý Viện Viện lo lắng chau mày.

Cửa phòng tập nhẹ nhàng mở ra, Trương Nam từ bên trong đi ra, thấy Lý Viện Viện vẫn đứng ở cửa, cậu ta khó hiểu: “Sao không đi ăn cơm?”

“Tôi chờ một người.”

“Yến Tư Thành à?”

“Ừa?” Lý Viện Viện sững sốt, “Hai người quen nhau à?”

Trương Nam gật đầu: “Cậu ta và tôi cùng chuyên ngành, coi như là đàn em của tôi, rất nổi tiếng trong lứa sinh viên mới, tôi có nghe nói tới. Bởi vậy hôm qua thấy cậu ta ở đây tôi cũng hơi ngạc nhiên.” Trương Nam quan sát Lý Viện Viện, “Cô cứ chờ vậy à? Sao không gọi điện thoại?”

Lý Viện Viện như bừng hiểu ra: “Đúng rồi! Tôi có thể gọi điện thoại.” Đầu nàng tức tốc nhớ lại quy trình gọi điện thoại trong tivi, sau đó chau mày: “Tôi không có số của anh ấy.”

Trương Nam cũng rất ngạc nhiên: “Không có à?” Thấy Lý Viện Viện bất lực vô tội thở dài, Trương Nam cũng không hỏi nhiều, lập tức móc di động ra, “Tôi hỏi giúp cô.”

Trương Nam gọi mấy cuộc điện thoại, chẳng bao lâu cậu ta nhanh chóng bấm di động một cái, Lý Viện Viện cảm thấy túi quần rung lên, nàng móc di động ra, nhìn thấy một mẫu tin nhắn.

“Đây là số điện thoại của cậu ta.” Trương Nam nói, “Cô hỏi thử xem. Tôi ăn cơm xong còn phải họp với Hội học sinh khoa tôi nữa, đi trước nhé.”

Lý Viện Viện gật đầu.

Nàng cầm di động nghiên cứu rất lâu, cuối cùng mới bấm số gọi.

Bên kia đổ chuông một lúc mới có người bắt máy: “Xin chào?”

“Tur Thành.” Gọi điện thoại được, hiển nhiên Lý Viện Viện rất vui, khóe môi bắt giắc vênh lên. Tuy lần trước đã từng nói điện thoại với Trương Nam một lần, nhưng lần đó không phải do Lý Viện Viện gọi, hơn nữa nội dung cũng không vui vẻ mấy, bởi vậy đã bớt đi ít nhiều cảm giác vui sướng.

Một người trước nay chỉ có gặp mặt mới có thể nói chuyện được, hiện giờ đột nhiên nghe thấy giọng đối phương trong một khối vuông, điều này đối với Lý Viện Viện là một trải nghiệm mới lạ. Bởi vậy cho dù đã chờ rất lâu, giọng điệu Lý Viện Viện vẫn vọt lên cao vút, “Ta tập xong rồi, huynh đang ở đâu?”

“Điện hạ.” Bên kia ngây người một lúc, “Điện hạ thứ tội, hiện giờ thuộc hạ đang ở ngân hàng ngoài trường, sẽ về ngay.”

“Không vội.” Lý Viện Viện vẫn còn rất vui, “Hiện giờ ta cũng không đói.” Hai tay nàng ôm di động đặt bên tai, “Tur Thành, huynh nói với ta thêm mấy câu đi.”

Bên kia dường như gặp phải khó khăn gì đó, nặn một lúc mới ra được một câu: “Điện hạ, thuộc hạ sẽ về ngay ...”

Lý Viện Viện bật cười, vì Yên Tur Thành quá nghiêm túc nên thường ngày rất ít nói, lúc này bắt chàng nói không có chủ đề như vậy chắc đã làm khó cho chàng. Vậy là Lý Viện Viện chu đáo mở lời: “Tur Thành, ta ưng ý một người trong đội kịch, chút nữa về huynh tham mưu cho ta với nhé.”

Điện thoại im lặng rất lâu, cuối cùng Lý Viện Viện chỉ nghe được chữ “Dạ” như một lời hứa.

“Còn nữa, Tur Thành có vừa mắt cô gái nào không? Nếu sau này chúng ta phải sống lâu dài ở đây, chắc chắn Tur Thành cũng phải thành gia lập nghiệp mà.”

“Đa tạ Điện hạ quan tâm, Tur Thành tạm thời không có dự định này.”

“Nói ra thì lúc ở Đại Đường, huynh cũng trì hoãn chưa thành gia, có nguyên nhân gì chẳng?”

“...”

“Ừa? Không nghe thấy sao? Tur Thành?”

“Thuộc hạ đây.” Bên kia im lặng một lúc mới nói, “Điện hạ, thuộc hạ sắp tới rồi.”

“Được, ta chờ ở cửa giảng đường số năm.”

Yến Tư Thành cúp máy, nhìn tòa nhà giảng đường phía trước, trong đầu nhớ lại câu hỏi của Lý Viện Viện.

Nguyên nhân à? Hình như chàng cũng không biết, chỉ cảm thấy... phải ở mãi bên cạnh Lý Viện Viện, bảo vệ nàng là chuyện quan trọng nhất, đâu còn tâm tư suy nghĩ nguyên do gì nữa.